

**DECIZIA-CADRU A CONSILIULUI
din 13 iunie 2002
privind echipele comune de anchetă**

(2002/465/JAI)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Regatului Belgiei, a Republicii Franceze, a Regatului Spaniei și a Regatului Unit ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Unul din obiectivele Uniunii este de a oferi cetățenilor un grad ridicat de protecție într-un spațiu de libertate, securitate și justiție și acest obiectiv trebuie realizat prin prevenirea și combaterea infracționalității, printr-o cooperare mai strânsă între forțele de poliție, autoritățile vamale și celelalte autorități competente din statele membre, cu respectarea principiilor drepturilor omului și libertăților fundamentale și statului de drept pe care se întemeiază Uniunea, care sunt comune statelor membre.
- (2) Consiliul European reunit la Tampere la 15 și 16 octombrie 1999 a cerut ca echipele comune de anchetă prevăzute în tratat să fie constituite fără întârziere, într-o primă fază, pentru a lupta împotriva traficului de droguri și a traficului de persoane, precum și împotriva terorismului.
- (3) Articolul 13 al Convenției, stabilită de Consiliu în conformitate cu articolul 34 al Tratatului privind Uniunea Europeană, referitor la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene ⁽³⁾ prevede constituirea și funcționarea unor echipe comune de anchetă.
- (4) Consiliul solicită să fie adoptate toate măsurile care se impun pentru ca această convenție să fie ratificată cât mai curând posibil și, în orice caz, în cursul anului 2002.
- (5) Consiliul recunoaște că este important să se răspundă rapid apelului Consiliului European pentru constituirea neîntârziată a unor echipe comune de anchetă.

- (6) Consiliul consideră că, pentru combaterea cât mai eficientă a infracționalității internaționale, trebuie să fie adoptat în acest stadiu, la nivelul Uniunii, un instrument specific, obligatoriu din punct de vedere juridic, cu privire la echipele comune de anchetă, care ar trebui să se aplice în anchetele comune în materie de trafic de droguri și trafic de persoane, precum și privind terorismul.
- (7) Consiliul consideră că astfel de echipe ar trebui să fie constituite, cu prioritate, pentru a lupta împotriva infracțiunilor comise de teroriști.
- (8) Este necesar ca statele membre care înființează o echipă să-i definească obiectivul, componența și durata mandatului.
- (9) Este necesar ca statele membre care înființează o echipă să aibă posibilitatea să decidă, în măsura în care este posibil și în conformitate cu dreptul aplicabil, ca, la activitățile echipei să participe persoane care nu reprezintă autoritățile competente ale statelor membre, în special reprezentanți, de exemplu, ai Europol sau ai Comisiei (OLAF) sau reprezentanți ai autorităților unor state terțe și, mai ales, reprezentanți ai serviciilor de aplicare a legii din Statele Unite. În astfel de cazuri, acordul privind constituirea echipei ar trebui să specifice aspectele legate de răspunderea care le revine acestor reprezentanți.
- (10) O echipă comună de anchetă trebuie să opereze pe teritoriul unui stat membru în conformitate cu dreptul aplicabil în acel stat.
- (11) Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să aducă atingere altor dispoziții sau aranjamente existente referitoare la constituirea sau la funcționarea echipelor comune de anchetă,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1

Echipe comune de anchetă

- (1) Autoritățile competente din cel puțin două state membre pot, de comun acord, să constituie o echipă comună de anchetă, cu un obiectiv precis și pentru o durată limitată, care poate fi prelungită cu acordul tuturor părților, în vederea desfășurării cercetărilor penale într-unul sau mai multe din statele membre care constituie echipa. Componența echipei este stabilită în acord.

⁽¹⁾ JO C 295, 20.10.2001, p. 9.

⁽²⁾ Aviz emis la 13 noiembrie 2001 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 197, 12.7.2000, p. 1.

O echipă comună de anchetă poate fi constituită mai ales în cazul în care:

- (a) în cadrul anchetării unor fapte penale într-un stat membru, este necesar să fie efectuate cercetări dificile și care implică mobilizarea unor mijloace importante care privesc și alte state membre;
- (b) mai multe state membre desfășoară anchetarea unor fapte penale, în care circumstanțele cazului fac necesară o acțiune coordonată și concertată în respectivele statele membre.

Cererea de constituire a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat membru interesat. Echipa este constituită într-unul din statele membre în care ancheta trebuie să fie efectuată.

(2) În afara indicațiilor prevăzute în dispozițiile pertinente ale articolului 14 din Convenția europeană cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală și ale articolului 37 din Tratatul Benelux din 27 iunie 1962, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 11 mai 1974, cererile de constituire a unei echipe comune de anchetă conțin propuneri privind componența echipei.

(3) Echipa comună de anchetă intervine pe teritoriul statelor membre care o constituie în următoarele condiții generale:

- (a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității competente – care participă la cercetările penale – din statul membru pe teritoriul căruia funcționează echipa. Conducătorul echipei acționează în limitele competențelor proprii, în conformitate cu dreptul intern;
- (b) echipa își desfășoară operațiunile în conformitate cu legislația statului membru pe teritoriul căruia intervine. Membrii echipei își execută sarcinile sub conducerea persoanei prevăzute la litera (a), luând în considerare condițiile fixate de propriile lor autorități în acordul privind constituirea echipei;
- (c) statul membru pe teritoriul căruia acționează echipa creează condițiile organizatorice necesare pentru a permite funcționarea acesteia.

(4) În prezenta decizie-cadru, membrii echipei comune de anchetă care provin din alte state membre decât acela pe teritoriul căruia operează echipa sunt desemnați ca membri „detașați” la echipă.

(5) Membrii detașați la echipa comună de anchetă sunt autorizați să fie prezenți în statul membru în care are loc intervenția atunci când sunt luate măsuri de anchetă. Cu toate acestea, din motive speciale, conducătorul echipei poate să ia o decizie diferită, cu respectarea dreptului statului membru pe teritoriul căruia intervine echipa.

(6) În conformitate cu legislația statului membru în care are loc intervenția, conducătorul echipei le poate încredința membrilor detașați ai echipei comune de anchetă sarcina de a executa anumite măsuri de cercetare, cu consimțământul autorităților competente ale statului membru în care are loc intervenția și ale statului membru care a autorizat detașarea.

(7) Atunci când echipa comună de anchetă apreciază că într-unul din statele membre care au constituit-o trebuie să fie luate măsuri de cercetare, membrii detașați la echipă de respectivul stat membru le pot cere autorităților lor competente să ia aceste măsuri. În respectivul stat membru, aceste măsuri sunt examinate în funcție de condițiile care s-ar aplica în cazul în care măsurile ar fi cerute în cadrul unei anchete naționale.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă are nevoie de ajutorul unui stat membru, altul decât cel care a constituit-o sau al unui stat terț, cererea de asistență poate fi adresată de autoritățile competente ale statului în care are loc intervenția omologilor lor din celălalt stat interesat, în conformitate cu instrumentele sau aranjamentele pertinente.

(9) Un membru detașat la echipa comună de anchetă poate, în conformitate cu legislația sa internă și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informații disponibile în statul membru care l-a detașat, în scopul desfășurării cercetărilor penale de echipă.

(10) Informațiile obținute în mod legal de un membru sau de un membru detașat în cadrul participării sale la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de autoritățile competente ale statului membru interesat pot fi utilizate în următoarele scopuri:

- (a) în scopurile pentru care echipa a fost constituită;
- (b) pentru a detecta, cerceta și urmări alte fapte penale, sub rezerva consimțământului prealabil al statului membru în care a fost obținută informația. Consimțământul nu poate fi refuzat decât în cazul în care o asemenea utilizare ar reprezenta un pericol pentru cercetările penale desfășurate în statul membru interesat sau pentru care acest stat membru ar putea refuza asistența reciprocă;
- (c) pentru prevenirea unei amenințări imediate și serioase pentru siguranța publică și fără a aduce atingere dispozițiilor de la litera (b), în cazul în care ulterior este deschisă o anchetă penală;
- (d) în alte scopuri, în măsura în care a fost convenit astfel de statele membre care au constituit echipa.

(11) Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere altor dispoziții sau aranjamente existente privind constituirea sau funcționarea unor echipe comune de anchetă.

(12) În măsura în care legislația statelor membre interesate sau dispozițiile oricărui instrument juridic aplicabil între ele o permit, pot fi încheiate aranjamente pentru ca alte persoane decât reprezentanții autorităților competente ale statelor membre care constituie echipa comună de anchetă să ia parte la activitățile echipei. Aceste persoane pot fi, de exemplu, agenți ai unor organisme create în temeiul tratatului. Drepturile acordate membrilor și membrilor detașați la echipă în temeiul prezentei decizii-cadru nu se aplică acestor persoane, cu excepția unor dispoziții contrare stabilite explicit în acord.

*Articolul 2***Răspunderea penală privind funcționarii**

În cursul operațiunilor prevăzute la articolul 1, funcționarii unui stat membru, altul decât statul membru în care are loc intervenția, sunt asimilați agenților acestuia, în privința infracțiunilor săvârșite împotriva lor sau de către ei.

*Articolul 3***Răspunderea civilă privind funcționarii**

(1) Atunci când, în conformitate cu articolul 1, funcționarii unui stat membru se află în misiune pe teritoriul unui alt stat membru, primul stat membru este răspunzător pentru prejudiciile pe care le cauzează în timpul desfășurării misiunii, în conformitate cu dreptul statului membru pe teritoriul căruia operează.

(2) Statul membru pe teritoriul căruia sunt cauzate prejudiciile prevăzute la alineatul (1) își asumă repararea acestor prejudicii, în condițiile aplicabile prejudiciilor cauzate de proprii săi agenți.

(3) Statul membru ai cărui funcționari au cauzat prejudicii oricărei persoane pe teritoriul unui alt stat membru rambursează integral acestuia din urmă sumele pe care le-a achitat victimelor sau succesorilor acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale în privința terților și cu exceptarea alineatului (3), fiecare stat membru va renunța, în cazul prevăzut la alineatul (1), să ceară altui stat membru rambursarea valorii prejudiciilor pe care le-a suferit.

*Articolul 4***Punere în aplicare**

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 1 ianuarie 2003.

(2) Statele membre comunică Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în dreptul intern obligațiile pe care le impune prezenta decizie-cadru. Pe baza acestor informații și a altora, Comisia înaintează Consiliului, până la 1 iulie 2004, un raport privind funcționarea prezentei decizii-cadru. Consiliul verifică în ce măsură statele membre s-au conformat prezentei decizii-cadru.

*Articolul 5***Intrare în vigoare**

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării sale în Jurnalul Oficial. Ea încetează să-și mai producă efectele la data intrării în vigoare în toate statele membre a Convenției cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene.

Adoptată la Luxemburg, 13 iunie 2002.

Pentru Consiliu

Președintele

M. RAJOY BREY